

ærede Medlemmer, som jeg nys nævne, saaledes have vi ogsaa tænkt derved at komme de ærede Stillere af Forslaget til § 4 imøde, om jeg end meget vel veed, at de ville sige, at de ikke derved ville have opnaaet Alt, hvad de tilsigtede. Det, hvori man efter vor Formening burde komme dem imøde, er netop noget Tilsvarende til det, jeg nys berørte. Ligesom det kunde være for haarbt for saadanne Mænd som dem, jeg nys havde for Die, om de ved Lovforslaget, hvis det ophjæbes til Lov, skulde være affaarne fra en Afgang, som de hidtil havde haft, saaledes kan det heller ikke nægtes, at der er Enkelte, der have taget den saakaldte ufuldstændige juridiske Examen med den ringere Charakter, som dog nok i dette Dieblif kunde have noget Haab om, at de ikke skulde være ganske ubelukkede fra Afgang til Sagførerstandens. Vel er det saa, at Forordningen af 26de Januar 1821 for disse saakaldte danske Jurister, som en almindelig Betingelse for, at de kunne opnaae at blive Underretsfagførere, har opstillet, at de skulle have bedste Charakter, altsaa Beqvem og Vel; men det er ogsaa sandt, det blev udtalt af den ærede Minister her i Salen ved forrige Behandling, at man dog stundom har dispenseret fra denne almindelige Fordring og tilstedt Examinerede, som ikke havde denne Charakter, at blive Underretsfagførere. Nu er der maaskee — det er vel endog rimeligt — Enkelte omkring i Landet, som ville blive stufede føleligt i de Forventninger, som de have haft om, engang at skulle kunne opnaae en saadan Dispensation som den, Ministeriet tidligere ved enkelte Leiligheder har givet. Saadanne Enkelte, med Hensyn til hvilke særegne Grunde maatte tale for, at man kom dem tilhjælp, vil der ved den foreslaaede Slutningsparagraph blive Mulighed for at hjælpe, idet de inden den 1ste Januar 1869 kunne indgive Andragender, hvilke da kunne blive tilstrækkelig prøvede og overveiede, og finde den Paaagtelse, som de efter et billigt Skjøn fortjene. Jeg gjentager her, at det selvfølgelig ikke har været Udvalgets Tanke ved at foreslaae en saadan Slutningsbestemmelse, og ved at motivere den paa den Maade, som jeg har haft den Ære at motivere den paa, at aabne Døren paa viid Gab, og jeg veed

ogsaa saa godt som Noget, at den høitærede Minister er saa langt fra at betragte den foreslaaede Bestemmelse i dette Lys, at han vistnok meget mere vil være tilbøielig til at holde temmelig strengt paa, at der ikke ad denne Vej kommer for Mange ind. Videre end en saadan Imødelkommen ligeoverfor det Endringsforslag, som de ærede Herrer have stillet, har Udvalget ikke meent at kunne gaae. Jeg kan i alt Fald ikke i dette Dieblif finde det rigtigt igjen at optage den Discussion, der om dette Endringsforslag, som jo er en Gjenganger, fandt Sted ved anden Behandling. Jeg skal, idet jeg henholder mig til, hvad der dengang blev anført mod Endringsforslaget, kun tillade mig at tilføie, at der i Virkeligheden vilde komme adskillige Anomalier ind i Loven, hvis dette Forslag blev indlemmet i den. Det er allerede noget anomalt, at man her vilde tilstede de Personer, der have en ringere Charakter ved ufuldstændig juridisk Examen, at opnaae det, som de, der have den ringere Charakter til fuldstændig juridisk Examen, ikke skulde kunne opnaae; men det er endvidere en Anomalie, at der i Henseende til de Fordringer, der skulle fyldestgøres paa dette Punkt, gjøres en Adskillelse efter Examenscharakteren, naar der intet Tilsvarende findes paa andre Punkter i Loven. Der har i Udvalget været idetmindste eet Medlem, som fra Begyndelsen meget bestemt stod paa, at der i det Hele skulde gjøres en Forskjel efter Examenscharakteren — det var dog egentlig den fuldstændige Examen, troer jeg, som dette Medlem havde for Die — saaledes at altsaa de Examinerede, der havde bedste Charakter ved den fuldstændige juridiske Examen, efter hans Mening burde have Fortrinnet, og lettere kunde komme ind i denne Stilling end de, der havde den ringere Charakter. Der kunde ogsaa anføres Adskilligt derfor, men man fandt dog, at det var bedst ikke at opstille en saadan Forskjel, men naar man nu paa dette Punkt indfører noget Saadant, saa bliver det en Anomalie, at man paa andre Punkter, hvor der var i alt Fald en ligesaa stor Opfordring dertil, intet Syn har haft for Examenscharakterens Forskjellighed. Men ikke blot dette; naar de ærede Forslagsstillere ville fæste Diet paa § 10 i Lovforslaget, da vil det